

ARADI KÖZLÖNY

Előfizetési árak:

Helyben kézhez hordva:	Vidéken postai szétfelettel:
Egész évre . . . 12 frt	Egész évre . . . 14 frt
Fél évre . . . 6 „	Fél évre . . . 7 „
Negyed évre . . . 3 „	Negyed évre . . . 3.50
Egy hónap . . . 1 „	Egy hónap . . . 1.20

Kiadóhivatal:

Az „Aradi Nyomdatársaság”, főút 51. sz. sz. hová hirdetések, előfizetési pénzeket a kiadás körüli pénzeszek küldendők.

Hirdetések díja:

Hat h. petit sor egyszer . . . 30 kr
Bővegegy külön . . . 30 kr
Minden következőnél . . . 15 kr
Névtűre sora . . . 15 kr

Szerkesztőség:

Az arad-arádi egyesült vasutak palotájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények intézendők. Bőrmontetlen leveleket csak ismert kéztől. Szociális közönségünk elvárásai. Kéziratokat vissza nem küldünk.

Hol a hiba?

Arad, augusztus 31.

Az új tanév megnyitásával közönségünk minden osztálya csaknem kizárólag az iskoláztatás viszonyaival foglalkozik. Az iskola ugyanis az utóbbi évtizedekben rendkívüli jelentőséget nyert; a létért való küzdelem közben kifejtett örült verseny a szülőket méltó aggodalomban tartja gyermekeik jövőjének esélyei iránt, s minden áldozatot hajlandók meghozni, hogy őket a tisztességes megélhetés feltételeivel idején ellássák. Ehhez járul, hogy a regebben diplomákhoz kötött hivatásokon kívül ma már jóformán minden életpálya bizonyos előleges készütség formális beigazolásához van kötve, úgy, hogy az államtól elkezdve a legegyszerűbb kereskedelmi vagy ipari üzletig minden kenyéradó gazda alkalmazottjától megfelelő, általános uzus szerint szabályozott s bizonyítványokkal igazolandó tanulmányi minősítést kíván; sőt az iskola benyulik a gyakorlat körébe s kereskedelem és iparban alkalmazottak mindennapi súlyos és kimerítő munkájuk dacára is hatósági ellenőrzés mellett nyilvános iskolákat tartoznak frequentálni. Annyira megy ezen policziális áramlat, hogy átsap a nevetségesbe, s legutóbb a főváros törvényhatósági bizottságának tagjaiból alakult egyesület a cselédügy szabályozása iránt kidolgozott javaslatában már a cselédek alkalmazását is azok formális képesítéséhez kötné.

Szóval immár az iskola maga is nem főképp tanulmányi, hanem első sorban és minden izében kenyérpálya. Fődolog az osztályról-osztályra való haladás a bizonyítvány, a képesítés, mely az illetőnek azt az elkobzott természetes jogát visszaadja, mely

szerint józan esze s ép keze munkájával végre pályatoréshez láthasson.

Igy a szülők és gyámok közvetlen viszonyba léphetnek az iskolához és mind gyakoribb összeütközésbe jönnek azon tényezőkkel — mondjuk tanárokkal — kik az ismeretek köteleességszerű közlésén kívül a formális képesítést megadják, mondjuk — klasszifikálnak. Visszatetszést szül, hogy ezen urak komolyan veszik hivatásukat, sportot üznek az alapos, a tudományos nevelésből, s nem szívesen minősítik az elégtelen előmenetelt elégségesre.

Hát itt a szülők — bár nincs igazuk — érthetők, mert a kinézer czopf, mely hazájából hozzánk is átnyulva léptenkint korlátozza nálunk is az olyan pályákat, melyek eddig szabadok voltak, s melyeken az élet iskolájában képzett erő a legtöbb esetben messze tulszárnyalta az eminenciákkal körül aggatott mediokritást, ez a kvalifikációs mandarin rendszer sok esetben méltán elkeseritheti őket, de saját gondatlanságukról tesznek tanubizonyosságot, midőn haragjukkal a tanárok ellen fordulnak, s uton-utfélen hangoztatják, hogy az iskolák rosszak, mert a tanárok nem tudnak vagy nem akarnak tanítani, s szigoruan vagy részrehajlóan minősitenek.

Nem itt van a hiba, hanem van egyrészt az adófizető polgároknak — tehát szülőknél is — kik a budapesti városatyák példájához képest még a cselédek-től is formális képesítést követelnének, és van másrészt a szülőknél is — tehát adófizető polgároknak is — kik nem tartják szükségesnek gondoskodni arról, hogy gyermekeik az iskolán kívül kellő felügyelet- és fegyelmezésben részesüljenek. Ott van a hiba, hogy iskolai oktató-

sunk sikerének egyik fő tényezője, a házi nevelés hiányzik. Jó még, ha anyagi ellátásban kellőképpen részesül a gyermek, de erkölcsi háttérrel vajnai ritkán kap az otthonában. Ott van a hiba, hogy a társadalom nem fejlődött egy tempóban az iskolákkal; az érdekelt szülők és gyámok nem értik meg azok szellemét, jelentőségét; még azok is kik képesek volnának rá, nem érzik magukat kötelezve a fizetett — az ó adóálléereikből fizetett tanárnak feladatát megosztani saját gyermekök érdekében sem, mert van mindeniköknek egy külön kedvencz igazi magyarfajta csemeteje melyet amazoknál jobban szeret — az ó édes kényelme.

Hiányzik a házi nevelés! Nem mindennütt hála istennek, de feltélenül ottan, hol az iskolákat okolják a tehetséges tanulók lemaradásáért. Van igen is az iskoláinkban még hiány, de nem ám az, melyet a szülők kifogásolnak, hogy t. i. sokat követelnek és sokat közölnek, hanem mert kevesebbet követelnek és közölnek, mint sem kellene, ha kellő színvonalon állanak. A hazuról lelkileg elárult gyermekek képeztve a tanulók nagy többségét, alászáll az iskola nívója hozzájuk s idejének egy részét el vesztegeti rájuk.

Ezeket tartottuk szükségesnek elmondani most, a tanév megnyitával azon reményben, hogy itt-ott megis megszivelik a mondottakat s hasznosítják gyermekeik javára.

Belföld.

Wekerle fölöslege.

A félhivatalos Pol. Corr. szerint: Wekerle pénzügyminiszter az állami pénztárból 13 és fél millió forintot bocsátott

egyenkint a következő tartalmu levelet menesztettem:

Tiszteit uram!

Becses levele oly gyengédtelenségeket tartalmaz, hogy mely megbotránkozással olvastuk. Annyira megbotránkoztunk, hogy becses anyósának küldjük el az illetlen levelet, ha két hét leforgása alatt a „Mennyország” számára legalább öt előfizetőt nem gyűjt.

Tisztelettel

a „Mennyország” szerkesztősége.

Egyszerre gyengéd kopogtatás halatszrik.

Az ajtón szöke asszony lép be bátortalanul elpirulva.

Amennyi udvarisság csak egy titánbojtártól kitelik, mindazzal elhalmoztam a ritka vendéget.

— Bocsánatot kérek. Nem tudom, jó helyen járok-e? Ez a „Mennyország” szerkesztősége?

- Nagysád szolgálatára, igen.
- Ugyebár becses lapjuk csak . . .
- Anyós ügyekkel foglalkozik kizárólag.
- Nos, uram, hát . . . én anyós vagyok . . .

TARCSA.

— Szeptember 1. —

Egy genie.

— Szerkesztőből hozatya. —

Azon kezdem, hogy kicsaptak az iskolából. Helyi érdekű élelapot írtam matézia-óra alatt, akik elolvasták, ugyancsak föl kacagtak. A tanárok is kacagtak, hanem azért kicsaptak. Hónom alá vágta az obsitot s beálltam belmunkatársnak az első magyar anyósok ellen biztosító társaság lapjához, mely a „Mennyország” címmel minden hó 13-án jelent meg. Egész napra köszönetnyilvánításokat írtam melyekben halás férjek fejezték ki elismerésüket hogy a biztosító társaságnak egy-egy ügyes ötlettel sikerült őket anyósuktól megszabadítani.

Egy derüs tavaszi napon beállt hozzám a szerkesztő.

— Kedves munkonc! —

Üres óráit azzal szokta ugyanis tölteni, hogy kifordított magyar szavakat gyártott s megvolt győződve, hogy ő Magyarország legkellemesebb embere.

- Parancs! — szóltam fölgorva.
- Utaztatva leszek.

Tudtam, hogy elvárja a nevetést, tehát nevettem.

— Irodalmi gyűlödelem lesz Kukkonberken.

— Felséges! lumpolni megy tekintetes szerkesztő ur.

— Helyes munkonc! Ön báji. Ivodalom lesz. Ön itt marad szerkesztőnek.

Megint nevettem. Parolázott és elment.

Végig léptem egy párszor a redakciót. Irnom kellett valamit. A lapban csak néhány köszönetnyilvánítás, egyéb semmi.

Levágta magamat s szerkesztői karoszkóba. Belevágtam a tollat a tintába s lefirkantottam: Vezérezik. Cziczero. „Az anyósok és az ultramontan politika 1871-ben”

- Az ajton kopogtatnak.
- Szabad!

A postás jött. Egy csomó levelet dobott az asztalra, megbillentette sisakját s távozott.

Felbontottam a leveleket. Nagyobb részük káromkodás volt, hogy nem használt a biztosító társaság ötlete, az anyós csak a nyakukon maradt.

Fogtam a megindító sorokat s íróiknak

